

Trầm Luân

Ho từng chập, rũ rượi người,
Ngực đau thổ huyết đỏ tươi, sững sờ!
Gương ngòi, thờ dốc, lơ đờ,
Căn phòng chật hẹp, đèn mờ hắt hiu.
Đau vùi ... thêm được nuông chiều,
Cha ơi, Mẹ hỡi, con nhiều đắng cay.
Ngờ đâu thân phận thế này,
Ông Trời sao lại ghét bầy oan khiên!

Giã từ cha mẹ vượt biên,
Lênh đênh trên biển, đi tìm Tự Do.
Đói hành, khát uống, dày vò,
Vô phương, tuyệt vọng, mong chờ cứu tinh.
Hải tặc: bọn quỷ hiện hình,
Dã man giết, hiếp... mặc tình thỏa thê.
Phụ nữ chúng bắt theo về,
Phá ghe tan nát, dập dềnh, chìm sâu.
Nổi cơn thú tính bấy lâu,
Tắm thân như nhớt, khổ đau chập chùng.
Trên cao Chúa, Phật thấu cùng,
Thấy chẳng những cảnh hãi hùng cõi dương?
Tắm thân còm cõi tro xương,
Chúng giao nhà thổ, nuôi cơm hành nghề.
Đời sao quá đổi thảm thê,
Quyên sinh chẳng được, lại thêm đọa đầy.
Chúng hành, bỏ đói, thẳng tay.
Trầm luân chưa dứt, kiếp này nặng mang.
Khổ thay thân phận đàn bà,
Bán thân, nuôi miệng biết bao ê chề.

Trong tay kẻ lạ ử ê,
Mong tìm được chút vỗ về, xót thương.
Nào đâu mật ngọt yêu đương,
Chưa vui tơ nguyệt, chán chường bướm ong.
Xanh xao, tàn tạ, héo hon,
Bơ vơ, trôi dạt, nhớ thương gia đình.

*Nhớ con ngõ nhỏ, lối đi,
Hàng cây rợp lá lung linh nắng vàng.
Quê hương biển biệt dặm ngàn,
Ngăn sông, cách núi, mùa thay bao lần.
Mây trôi, gió thoảng, mưa dầm,
Tháng, năm tiếp nối, dựng dựng cuộc đời.
Hòn chai sỏi đá mất rồi,
Nghiep dây, phận bạc, đành thôi kiếp này...*

Nguyễn P. Thúy, 5/17/2009